

Els polítics ens volen pacients

written by Ferran Planell | 7 de setembre de 2022

Asseverar el que és obvi pot semblar gratuït, però, per més que tota evidència ho és en si mateixa, de tant en tant ens cal reflexionar-hi.

El mot “paciència” ve del llatí *patientia* i significa “qualitat del que pateix”. Deriva del verb *pati* (“sofrir”) i del seu participi *patiens* en traïem “pacient” que és “aquell que pateix”. Així doncs, posats a patir, etimològicament tant hi fa si el que es pateix és una malaltia (que per això els metges, dels clients en diuen pacients) o bé el sofriment d’haver de suportar les contrarietats i les adversitats d’una causa aliena (que és el que els polítics pretenen dels seus votants).

El nostre president màrtir ja ho va dir: “Tornarem a sofrir...” i en això, l’hipotètic cinquanta-dos per cent de les forces independentistes que hi ha al Parlament, sembla que li facin cas a ulls clucs –que déu-n’hi-do el que ens estan fent patir–, però malauradament, s’obliden que Companys continuà dient “... tornarem a lluitar i tornarem a vèncer”. Paraules, aquestes, que quan les va pronunciar l’any 1936 en ser alliberat després del seu empresonament per declarar la República Catalana dos anys abans, aspiraven a guanyar quelcom més que no pas una simple autonomia. Per això, encara em sap més greu que alguns dels qui ara han fet marxa enrere per ancorar-se en l’autonomisme, hagin escrit un llibre a quatre mans amb el títol *Tornarem a vèncer*, mentre pregonen que per vèncer ens hem d’asseure al voltant d’una taula i esperar. Esperar què?

Ara més que mai toca tornar a caminar i no pas seure. I d’aquí a pocs dies tenim una oportunitat per desentumir els peus i

tornar a trepitjar el carrer. A l'11 de setembre hi hem d'anar tothom, perquè ens cal demostrar un cop més la força que tenim. Hem de donar un missatge clar a aquells que ja ens consideren vençuts i també als polítics dels qui n'estem tan farts. Si ells no ho fan, ho continuarem fent nosaltres. Sempre ha estat el poble qui ha empès als polítics a anar endavant. Aquest diumenge hem de marxar tots plegats omplint l'avinguda del Paral·lel, l'avinguda del Marqués de l'Argentera i l'Estació de França. Hem de ser tants, que gairebé no ens puguem ni moure del lloc. Tan sols així aconseguirem donar aquesta empenta tan forta que necessitem tots plegats. Una empenta que faci avançar als qui ens volem moure i alhora aparti als qui ens entorpeixen el camí.

De fet, ja hi ha qui per por de ser empentat amb crits i xiulets ha decidit passar d'anar-hi, no fos cas que es repetís el que li va passar a l'expresident Montilla a la multitudinària manifestació del 2010 contra la sentència del Tribunal Constitucional i en pro de l'Estatut.

Aquest any els carrers no es tenyiran de cap color festiu. La riuada de gent que captaran les imatges dels noticiaris serà d'un negre impactant. Un negre de no rendició, de reeixir, de persistir fins a assolir-ho. La paciència ja se'ns ha acabat i no pas per impacients, sinó perquè ens l'han fet perdre. Som-hi, doncs. Anem-hi tothom i cridem ben fort: *Donec perficiam!*